

รูปแบบและแนวคิดการสร้างสรรคนาฏศิลป์ ชุด เลอ ซ็องติมีอง (Le Sentiment)

วิทวัส กรมณีโรจน์

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

Corresponding author: vittavat.k@chandra.ac.th

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้ตระหนักถึงปัญหาความเครียดและการขาดการยอมรับตนเอง ซึ่งเป็นประเด็นสำคัญในสังคมปัจจุบัน จึงได้นำแนวคิดเรื่องการพัฒนาตนเองมาบูรณาการและสร้างสรรค์เป็นผลงาน เพื่อเป็นต้นแบบในการบำบัดและเสริมสร้างคุณค่าตนเองผ่านการสร้างสรรคนาฏศิลป์ ชุด เลอ ซ็องติมีอง มีรูปแบบในลักษณะการวิจัยเชิงคุณภาพและการวิจัยเชิงสร้างสรรค์ มีวัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอการยอมรับตนเองผ่านการสร้างสรรคนาฏศิลป์ อีกทั้งเพื่อศึกษาและบูรณาการแนวคิดความสัมพันธ์ด้านศิลปะ ดนตรีและนาฏศิลป์ นาฏศิลป์สร้างสรรค์ ความหลากหลายในงานนาฏศิลป์ และนาฏศิลป์เพื่อสังคม ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงเอกสาร การสื่อสารส่วนบุคคลที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย สื่อสารสนเทศอื่น ๆ ตลอดจนวิเคราะห์ข้อมูลสรุปผล และนำเสนอผลงานวิจัย การสร้างสรรคนาฏศิลป์ชุดนี้สามารถแบ่งออกได้ตามองค์ประกอบการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ 8 ประการ ดังนี้ 1) รูปแบบการแสดง เป็นการแสดงเดี่ยวที่แสดงให้เห็นถึงการยอมรับและการรักตัวเอง เพื่อช่วยปลดปล่อยภาวะทางอารมณ์ ความหวั่นวิตกที่ก่อให้เกิดความเครียด 2) นักแสดง เป็นผู้ที่มิทักะทางด้านการเต้นบัลเลต์และนาฏศิลป์ร่วมสมัย 3) ลีลานาฏศิลป์ นำเสนอทักษะการเต้นบัลเลต์บปลายท่าและการเคลื่อนไหวร่างกายแบบด้นสดตามแบบนาฏศิลป์ร่วมสมัย 4) เสียงและดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดง สร้างสรรค์และเรียบเรียงเพลงขึ้นใหม่จากคลื่นเสียงชั้นคริสตัล 5) เครื่องแต่งกาย เลือกใช้เครื่องแต่งกายในชีวิตประจำวัน 6) อุปกรณ์ประกอบการแสดง เลือกใช้อุปกรณ์งานศิลปะ ได้แก่ ปากกาเคมี สีอะคริลิก และผ้าใบสำหรับงานศิลปะ 7) พื้นที่ในการแสดง เลือกใช้ห้องอเนกประสงค์สีขาว และ 8) แสง ใช้แสงสีที่สื่ออารมณ์และความรู้สึกที่เหมาะสมกับการแสดง ซึ่งบรรลุตามวัตถุประสงค์ทุกประการ ทั้งนี้ ผู้ที่สนใจสามารถนำรูปแบบและแนวคิดไปต่อยอดองค์ความรู้หรือประยุกต์ใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์และศิลปะการแสดงของตนเองได้

คำสำคัญ : 1. การสร้างสรรคนาฏศิลป์ 2. นาฏศิลป์ 3. นาฏศิลป์ร่วมสมัย 4. เลอ ซ็องติมีอง

The elements and concepts for the dance performance *Le Sentiment*

Vittavat Kornmaneeroj

Faculty of Humanities and Social Sciences, Chandrakasem Rajabhat University,

Bangkok 10900, Thailand

Corresponding author: vittavat.k@chandra.ac.th

Abstract

This research addresses the issues of stress and lack of self-acceptance, which are significant concerns in contemporary society. Therefore, the concept of personal development was integrated and creatively expressed through the dance performance *Le Sentiment*, serving as a model for self-healing and enhancing self-worth through the performing arts. The study employs both qualitative and creative research methodologies, with the primary objective of presenting the concept of self-acceptance through creative dance performance. It explores the interrelationship between art, music, and dance, fostering creativity, celebrating diversity in dance, and utilizing dance as a medium for social engagement. Data were collected from documentary resources, personal communications, and various media, then analyzed, synthesized, summarized, and presented as part of the creative process. The creation of *Le Sentiment* can be categorized according to eight elements of dance composition as follows: 1) the performance form is a solo performance that expresses self-acceptance and self-love, serving as an emotional release from anxiety and stress; 2) the performer is a dancer skilled in both ballet and contemporary dance; 3) the dance movement presents ballet pointe techniques combined with improvised body movements in the style of contemporary dance; 4) the sound and music are newly composed and arranged pieces inspired by the sound waves of crystal bowls; 5) the costume consists of everyday clothing; 6) the props include art materials such as markers, acrylic paints, and canvas; 7) the performance space is a white multipurpose room; and 8) the lighting employs colors that convey emotions and moods appropriate to the performance. The performance successfully fulfilled its objectives. The concepts and approaches developed in this research may serve as a foundation for future studies or be adapted for creative applications in dance and performing arts.

Keywords: 1. Creative dance 2. Dance 3. Contemporary dance 4. *Le Sentiment*

บทนำ

การยอมรับตนเอง (self-acceptance) คือ การตระหนักและชื่นชมจุดแข็งและจุดอ่อน รวมถึงเห็นคุณค่าในตนเองโดยไม่คำนึงถึงมุมมองจากภายนอกหรือการเปรียบเทียบกับผู้อื่น องค์ประกอบหลักของการยอมรับตนเอง ได้แก่ 1) การตระหนักรู้ในตนเอง 2) ความเมตตาต่อตนเอง 3) การเคารพตนเอง 4) ประสิทธิภาพในตนเอง และ 5) ความยืดหยุ่นจากการฟื้นตัว ทั้งนี้ การประเมินการยอมรับตนเองสามารถทำได้ผ่านการพิจารณา การตอบแบบสอบถาม การสังเกตตนเอง และการวิเคราะห์ ซึ่งจะช่วยระบุจุดแข็ง-จุดอ่อน รูปแบบ และตัวกระตุ้นที่ส่งผลต่อการยอมรับตนเอง จากนั้นจึงกำหนดเป้าหมายและคำแนะนำเพื่อปรับปรุงทักษะการยอมรับตนเอง โดยประโยชน์ของการปรับปรุงการยอมรับตนเอง ได้แก่ ความเครียดและความวิตกกังวลลดลง ความสุขและความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น การปรับความสัมพันธ์ การสร้างแรงจูงใจ รวมถึงความยืดหยุ่นและความสามารถในการปรับตัวที่ดีขึ้น

สำหรับศิลปะของการปลดปล่อย (letting go) เป็นกระบวนการที่สำคัญในการสร้างความสงบภายในจิตใจและเสริมสร้างสุขภาพจิตที่ดี ส่วนการปลดปล่อย หมายถึง การยอมรับและปล่อยวางความคิด อารมณ์ หรือสถานการณ์ที่เป็นอุปสรรคต่อความสุขและการพัฒนาตนเอง โดยผ่านกระบวนการฝึกสติ การทำสมาธิ การเขียนบันทึก และการฝึกฝนที่เป็นเทคนิคที่มีประสิทธิภาพในการปลดปล่อย ทั้งนี้ การปลดปล่อยมีผลกระทบที่ดีต่อสุขภาพจิต พลังชีวิต ความสัมพันธ์ และการพัฒนาตนเอง ซึ่งการฝึกฝนและปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอจะช่วยให้เราสามารถปลดปล่อยและมีชีวิตที่มีความสุขและมีความสุขมากขึ้น

อย่างไรก็ตาม การปลดปล่อยที่สร้างความสงบและเสริมสร้างจิตใจที่ดีสามารถทำได้หลายวิธี หนึ่งในนั้นคือการนำศิลปะมาเยียวยาจิตใจ โดยให้ผู้รับการบำบัดใช้ความคิดสร้างสรรค์เพื่อแสดงอารมณ์ ความคิด และความรู้สึกออกมาผ่านผลงานศิลปะ กระบวนการนี้ช่วยให้พวกเขาเปิดรับและเข้าใจสภาวะอารมณ์ของตนเองมากยิ่งขึ้น รวมถึงทำความรู้สึกตัวเองในระดับที่ลึกซึ้งมากกว่าเดิม นอกจากนี้ยังเป็นการพัฒนาตนเองไปพร้อมกันอีกด้วย

ผู้วิจัยจึงเกิดแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ที่แสดงให้เห็นถึงการยอมรับตนเอง เพื่อช่วยปลดปล่อยภาวะทางอารมณ์ ความหวั่นวิตกที่สะสมจนก่อให้เกิดความเครียด

ซึ่งการสร้างสรรค์ผลงานนี้มีแนวคิดในการสร้างสรรค์ผลงาน 5 ประการ ได้แก่ 1) แนวคิดการยอมรับตัวเอง 2) แนวคิดความสัมพันธ์ด้านศิลปะ ดนตรีและนาฏศิลป์ 3) แนวคิดนาฏศิลป์สร้างสรรค์ 4) แนวคิดความหลากหลายในงานนาฏศิลป์ และ 5) แนวคิดนาฏศิลป์เพื่อสังคม ผ่านองค์ประกอบในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ 8 ด้าน คือ รูปแบบการแสดง นักแสดง ลีลานาฏศิลป์ เครื่องแต่งกาย เสียงและดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดง อุปกรณ์ประกอบการแสดง พื้นที่ในการแสดง และแสง โดยผ่านการนำเสนอในรูปแบบนาฏศิลป์ร่วมสมัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อนำเสนอการยอมรับตนเอง (self-acceptance) ผ่านการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ ชุด เลอ ซ็องติมีอง (Le Sentiment)
2. เพื่อศึกษาและบูรณาการแนวความคิดการยอมรับตัวเอง แนวคิดความสัมพันธ์ด้านศิลปะ ดนตรีและนาฏศิลป์ แนวคิดนาฏศิลป์สร้างสรรค์ แนวคิดความหลากหลายในงานนาฏศิลป์ และแนวคิดนาฏศิลป์เพื่อสังคม ผ่านการสร้างสรรค์ผลงานในรูปแบบนาฏศิลป์ร่วมสมัย

การศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องและกรอบแนวคิดการวิจัย

การยอมรับตนเอง

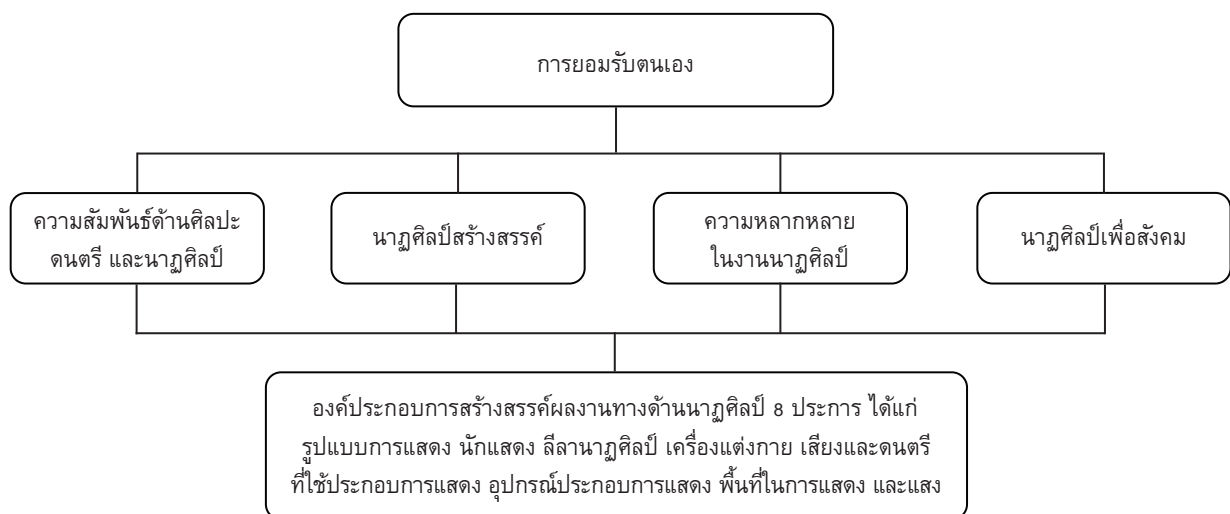
การยอมรับตนเองถือเป็นปัจจัยสำคัญที่เอื้อให้บุคคลสามารถดำเนินชีวิตได้อย่างสมดุลและสมบูรณ์ พร้อมทั้งมีจิตใจที่เข้มแข็ง สามารถเผชิญและปรับตัวให้เหมาะสมกับสิ่งแวดล้อมและบริบททางสังคมตามความเป็นจริงได้อย่างเหมาะสม ทั้งนี้ การยอมรับตนเอง หมายถึง การตระหนักและให้คุณค่าต่อตนเองอย่างสูง บุคคลที่มีการยอมรับตนเองจะมีการสร้างภาพลักษณ์ของตนเองที่แตกต่างและโดดเด่นจากผู้อื่น รวมทั้งมีความมั่นใจในอัตลักษณ์ของตนเองมากขึ้น ซึ่งส่งผลสนับสนุนต่อการสร้างความสัมพันธ์ที่สร้างสรรค์กับผู้อื่น (Johnson, 1993) สอดคล้องกับ ภาควงมิ เดชะอนันต์วงศ์ (Decha-ananwong, 2012) ได้อธิบายเกี่ยวกับการยอมรับตนเองไว้ว่า การยอมรับตนเอง หมายถึง ความพึงพอใจในเอกลักษณ์ของตนเอง ยอมรับสภาพความเป็นจริงที่อยู่ในตัวตนของตนเองได้อย่างสอดคล้องกับความเป็นจริง มีความรู้สึกนับถือและเห็นคุณค่าของตนเอง ซึ่งได้มาจากการรู้จักตัวตนของตนเอง ได้รับรู้ถึงข้อดี ข้อจำกัดของตนตามสภาพความเป็นจริงและจากการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในสังคม

การสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์

การสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ถือเป็นผลงานทางด้านศิลปะที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างสรรค์แสดงออกถึงความงาม และเพื่อตอบสนองความต้องการทางด้านจิตใจของมนุษย์ ทำให้มนุษย์มีความบันเทิงและมีความสุขอย่างแท้จริง รวมไปถึงผลงานทางด้านนาฏศิลป์ทุกผลงานมุ่งแสดงออกถึงคุณค่าทางสุนทรีย์ะ ทั้งนี้ การสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์เกิดจากกระบวนการสร้างสรรค์ของศิลปินที่มีลักษณะความแตกต่างและหลากหลายประเภทไปในแต่ละประเภทก็ตาม ทั้งในด้านจุดมุ่งหมายในการสร้างสรรค์รูปแบบและคุณสมบัติ นอกจากนี้ การสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ เป็นการบูรณาการงานศิลปะหลายแขนงเพื่อรวมเข้าอย่างเป็นเอกภาพ การแสดงจึงมีความสมบูรณ์ซึ่งองค์ประกอบในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ที่สำคัญ ได้แก่ รูปแบบการแสดง ลีลานาฏศิลป์ เครื่องแต่งกาย พื้นที่แสดง ฉาก อุปกรณ์ประกอบการแสดง แสง ดนตรี ประกอบการแสดง และนักแสดง (Kosonhemmanee, 2013) ดังนั้น การสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์จึงมี

กระบวนการและวิธีการสร้างสรรค์ที่คล้ายคลึงกับการเกิดศิลปะแขนงอื่น ๆ อีกทั้งกลวิธีในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ยังมีความสัมพันธ์กับศาสตร์ทางด้านศิลปกรรม อาทิ ศิลปะการละคร ทัศนศิลป์ ดุริยางคศิลป์ และนาฏศิลป์ โดยนำมาใช้สนับสนุนและส่งเสริมงานซึ่งกันและกันได้ ก่อให้เกิดความสวยงาม อรรถรส และสุนทรีย์ภาพทางด้านนาฏศิลป์ ทั้งนี้ องค์ประกอบในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ที่ประกอบในการสร้างสรรค์ผลงานหรือนาฏประติมากรรม ประกอบไปด้วย รูปแบบการแสดง นักแสดง ลีลานาฏศิลป์ เครื่องแต่งกาย เสียงและดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดง อุปกรณ์ประกอบการแสดง พื้นที่ในการแสดง และแสง เพื่อให้ได้ผลงานสร้างสรรค์ตามความต้องการและวัตถุประสงค์ของการแสดง

จากคำนิยาม ความหมายการยอมรับตนเอง และการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ ผู้วิจัยจึงเกิดแรงบันดาลใจและมีแนวคิดในการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ ชุด เลอ ซ็องติมีอง โดยผ่านลีลานาฏศิลป์และการเคลื่อนไหวร่างกายในรูปแบบนาฏศิลป์ร่วมสมัย ซึ่งจะเห็นได้จากกรอบแนวคิดดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ ชุด เลอ ซ็องติมีอง

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยเรื่อง การสร้างสรรค์นาฏศิลป์ ชุด เลอ ซ็องติมีอง (Le Sentiment) ผู้วิจัยมีวิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1.1 การสำรวจข้อมูลเชิงเอกสาร ศึกษาข้อมูลจากหนังสือและเอกสารต่าง ๆ ในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการยอมรับตัวเอง ความสัมพันธ์ด้านศิลปะ ดนตรีและนาฏศิลป์ นาฏศิลป์

สร้างสรรค์ ความหลากหลายในงานนาฏศิลป์ และนาฏศิลป์เพื่อสังคม

1.2 การสื่อสารส่วนบุคคลที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้วิธีการสื่อสารส่วนบุคคลทั้งในรูปแบบการสื่อสารส่วนบุคคลเชิงลึกแบบเดี่ยวและแบบกลุ่ม โดยมีผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ได้แก่ ผู้ทรงคุณวุฒิด้านนาฏศิลป์และศิลปะร่วมสมัย จำนวน 5 คน ประกอบด้วย อาจารย์มหาวิทยาลัย

3 คน นักสร้างสรรค์งานศิลปะ 2 คน เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับแนวคิด มุมมอง และประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อการวิจัย โดยทุกการสัมภาษณ์ได้รับความยินยอมจากผู้ให้ข้อมูล และบันทึกโดยการจดบันทึกและบันทึกเสียงเพื่อประมวลผลข้อมูลในเชิงวิเคราะห์

1.3 สื่อสารสนเทศอื่น ๆ ศึกษาสื่อสารสนเทศเกี่ยวกับการแสดงนาฏศิลป์ร่วมสมัยทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพื่อหาแนวทางในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์

2. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยแบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

2.1 การวิเคราะห์เนื้อหา ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลแบบการวิจัยเชิงคุณภาพ การสังเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหาที่ได้จากการรวบรวมข้อมูลเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสื่อสารสนเทศ และประสบการณ์ของผู้วิจัย

2.2 การวิเคราะห์การสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ผู้วิจัยวิเคราะห์การสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ โดยผ่านกระบวนการจากขั้นตอนของการสร้างสรรค์และการจัดสร้างองค์ประกอบของการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์

3. ระยะเวลาในการวิจัย

ผู้วิจัยกำหนดระยะเวลาในการเก็บข้อมูล เพื่อทำการวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูล ตลอดจนการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์และเผยแพร่ผลงาน ตั้งแต่เดือนธันวาคม 2566 ถึงเดือนกรกฎาคม 2567

4. การสร้างสรรค์ผลงาน

4.1 ทดลองและปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงาน ผู้วิจัยมีกระบวนการทดลองและปฏิบัติการสร้างสรรค์เพื่อพัฒนาคุณภาพผลงานนาฏศิลป์

4.2 การตรวจสอบผลงาน ได้ผ่านการตรวจสอบโดยผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญทางด้านนาฏศิลป์ เพื่อหาแนวทางปรับปรุงและรับฟังข้อคิดเห็นเพื่อการพัฒนาผลงานสร้างสรรค์

4.3 แสดงผลงานสร้างสรรค์นาฏศิลป์ผ่านรูปแบบออนไลน์

4.4 การประเมินผล ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้รับจากการสร้างสรรค์นาฏศิลป์มาวิเคราะห์และอภิปรายผล

4.5 จัดพิมพ์รูปเล่มวิจัย ตีพิมพ์บทความ และการเผยแพร่ข้อมูลในฐานข้อมูลต่าง ๆ ในระดับชาติและนานาชาติ

5. การเผยแพร่ผลงาน

5.1 ผู้วิจัยนำเสนอผลงานสร้างสรรค์ ชุด เลอ ซ็องติมีอง (Le Sentiment) ได้รับรางวัล Gold Medal ในการประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานสร้างสรรค์ทางศิลปกรรมศาสตร์ระดับนานาชาติ ครั้งที่ 5 (The 5th International Symposium

on Creative Fine Arts (ISCFA) 2024) ระหว่างวันที่ 22-23 สิงหาคม พ.ศ. 2567 ซึ่งจัดโดย คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยมีผู้ทรงคุณวุฒิในการประเมินผลงานสร้างสรรค์ จำนวน 5 คน

5.2 ผู้วิจัยจัดแจ้งข้อมูลลิขสิทธิ์ผลงาน เลอ ซ็องติมีอง (Le Sentiment) ต่อกกรมทรัพย์สินทางปัญญา ประเภทงาน โสตทัศนวัสดุ เมื่อวันที่ 2 ธันวาคม พ.ศ. 2567 ทะเบียนข้อมูลเลขที่ ส.019595

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลและสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ โดยแบ่งออกตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 รูปแบบการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ ชุด เลอ ซ็องติมีอง แบ่งเป็น 8 องค์ประกอบ ดังนี้

1. รูปแบบการแสดง รูปแบบการแสดงมีบทบาทสำคัญในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์และศิลปะการแสดง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเคลื่อนไหวและปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวละครในการถ่ายทอดเรื่องราวและอารมณ์ ซึ่งรูปแบบการแสดงที่มีเอกลักษณ์นั้น จะปรากฏให้เห็นชัดเจนได้จากการใช้ท่าทางที่แปลกใหม่ หรือการผสมผสานศิลปะการแสดงหลายแขนงเข้าด้วยกัน จะช่วยให้งานสร้างสรรค์มีความโดดเด่นและน่าจดจำ ดังที่ นราพงษ์ จรัสศรี ได้กล่าวไว้ว่า ผู้สร้างสรรค์ผลงานต้องตัดสินใจเกี่ยวกับรูปแบบการแสดง โดยผ่านการออกแบบและวิเคราะห์อย่างรอบคอบ โดยผ่านกระบวนการคิด วิเคราะห์ และออกแบบรูปแบบการแสดงอย่างเหมาะสม เพื่อให้ผลงานสร้างสรรค์มีความสมบูรณ์อย่างครบถ้วน พร้อมทั้งมีอัตลักษณ์ของผู้สร้างสรรค์ผลงาน อยู่ในการแสดงอย่างชัดเจน (N. Charassri, personal communication, January 9, 2024) ดังนั้น ผู้วิจัยจึงค้นคว้า วิเคราะห์ การออกแบบรูปแบบการแสดง โดยนำเสนอการบูรณาการความหลากหลายทางด้านศิลปกรรมศาสตร์ ประกอบไปด้วยนาฏศิลป์ ทัศนศิลป์ และดุริยางคศิลป์ เป็นแนวคิด และแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์นี้ โดยผ่านการแสดงต้นเดียว นอกจากนี้ ผู้วิจัยดำเนินการกำกับภาพและศิลป์ เพื่อให้เกิดผลงานที่มีเอกลักษณ์เฉพาะและสื่อสารกับผู้ชมได้อย่างเหมาะสม (ภาพที่ 2) ซึ่งใช้แนวคิดการยอมรับตัวเอง แนวคิดความสัมพันธ์ด้านศิลปะ ดนตรีและนาฏศิลป์ แนวคิดนาฏศิลป์สร้างสรรค์ แนวคิดความหลากหลายในงานนาฏศิลป์ และแนวคิดนาฏศิลป์เพื่อสังคม เป็นหลักสำคัญในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ชุดนี้เป็นสำคัญ

ภาพที่ 2 รูปแบบการแสดงในการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ ชุด เลอ ซ็องติมีอง (ที่มา : Vittavat Kornmaneeroj)

2. นักแสดง นักแสดงหรือนักเต้นเปรียบเสมือนจิตรกรที่ใช้ร่างกายและจิตใจสร้างสรรค์ผลงานศิลปะบนเวทีและจอภาพ ซึ่งต้องฝึกฝนอย่างหนักเพื่อถ่ายทอดบทบาทที่หลากหลาย ตั้งแต่ตัวละครที่ซับซ้อนไปจนถึงตัวละครที่เรียบง่าย การแสดงที่ยืดเยื้อของนักแสดงสามารถจุดประกายความรู้สึก ความคิด และจินตนาการของผู้ชมได้ ซึ่งจะส่งผลให้ผู้ชมรู้สึกมีส่วนร่วมและเชื่อมโยงกับเรื่องราวที่น่าเสนอ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเลือกเป็นผู้แสดงเอง เนื่องจากการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ชุดนี้นำเสนอถึงการยอมรับตนเองและการปลดปล่อยทางอารมณ์และความรู้สึกผ่านการใช้ทักษะการเคลื่อนไหวร่างกายและลีลานาฏศิลป์

อีกทั้งผู้วิจัยต้องการเคลื่อนไหวและการแสดงอารมณ์ความรู้สึกที่สามารถสื่อสารกับผู้ชม และสร้างสรรค์ผลงานทางศิลปะในเวลาเดียวกัน ดังภาพที่ 3 ซึ่งสอดคล้องกับ โอม วรรณะ ที่ได้กล่าวถึงนักแสดงในการแสดงเดี่ยวที่ผู้สร้างสรรค์ผลงานเป็นผู้แสดงเองไว้ว่า เนื่องจากการสร้างสรรค์ด้วยตนเองเป็นกระบวนการที่ท้าทาย ช่วยให้สามารถควบคุมวิสัยทัศน์ได้อย่างสมบูรณ์และแสดงออกถึงความคิดสร้างสรรค์ได้อย่างแท้จริง อีกทั้งยังเป็นการวางรากฐานของผลงานทั้งหมดซึ่งกำหนดรูปแบบและสุนทรียภาพองค์รวมของการแสดงได้ด้วยตนเอง (Wanna, 2023)

ภาพที่ 3 นักแสดงในการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ ชุด เลอ ซ็องติมีอง (ที่มา : Vittavat Kornmaneeroj)

3. ลีลานาฏศิลป์ ลีลานาฏศิลป์และการเคลื่อนไหวร่างกายเป็นการใช้ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายผสมผสานกับการเคลื่อนไหวในชีวิตประจำวัน รวมถึงการถ่ายทอดอารมณ์และความรู้สึกของนักแสดงอย่างลึกซึ้ง โดยเฉพาะการ

เคลื่อนไหวแบบด้นสด ซึ่งเน้นการแสดงออกอย่างอิสระผ่านลีลานาฏศิลป์และการเคลื่อนไหวของร่างกายอย่างสร้างสรรค์และเป็นธรรมชาติ ดังที่ ดาริณี ชำนาญหมอ ได้อธิบายเกี่ยวกับการด้นสดไว้ว่า การด้นสด (improvise)

คือ กระบวนการที่เป็นส่วนช่วยสำคัญในการสร้างงาน โดยสามารถทำได้ทั้งผู้กำกับลีลาและนักแสดง ด้วยวิธีการ ตั้งใจท่วงท่าและทดลองปลดปล่อยความคิดกับร่างกายให้มีความสอดคล้องกับดนตรีหรือสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ไม่ได้กำหนดเตรียมตัวไว้ก่อน ทั้งนี้ นักแสดงจะต้องมีความสามารถ และไหวพริบในการเคลื่อนไหวร่างกายและการสร้างสรรค์ลีลา (Chamnanmor, 2002) จากการอธิบายดังกล่าว ผู้วิจัย ใช้แนวคิดความสัมพันธ์ด้านลีลา ดนตรีและนาฏศิลป์

แนวคิดนาฏศิลป์สร้างสรรค์ แนวคิดความหลากหลายในงาน นาฏศิลป์ เพื่อสร้างสรรค์การแสดงรูปแบบใหม่ โดยการใช้ ลีลานาฏศิลป์และการเคลื่อนไหวร่างกายที่มาจากการดัด สอดประสานกับดนตรี รวมไปถึงเทคนิคการเต้นบัลเลต์ด้วย ปลายเท้า (on pointed) สร้างสรรค์ผลงานลีลาในเวลาเดียวกัน ดังภาพที่ 4 ผู้วิจัยให้ความสำคัญกับการออกแบบลีลานาฏศิลป์ และการสื่อสารการแสดงในการปลดปล่อยอารมณ์และความรู้สึก เพื่อสื่อให้เห็นถึงการยอมรับตนเองอีกด้วย

ภาพที่ 4 ลีลานาฏศิลป์ในการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ ชุด เลอ ช้องติ่มมิ่ง (ที่มา : Vittavat Kornmaneeroj)

4. เสียงและดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดง เสียงและ ดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดงเป็นองค์ประกอบหนึ่งในการ สร้างสรรค์ผลงานด้านนาฏศิลป์ โดยมีบทบาทในการเสริมสร้าง อรรถรสและบรรยากาศของการแสดง นอกจากนี้ยังทำหน้าที่ หลากหลาย เช่น การสื่ออารมณ์ การสร้างบรรยากาศ การเสริมความเข้าใจ และการสร้างความบันเทิง การเลือกใช้ เสียงและดนตรีจึงต้องพิจารณาองค์ประกอบต่าง ๆ ของ การแสดง เพื่อให้เสียงและดนตรีสามารถทำหน้าที่ได้อย่าง มีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับ จิรายุทธ พนมรักษ์ ได้กล่าวว่า ดนตรีและจังหวะมีบทบาทสำคัญอีกด้านหนึ่งในการออกแบบ ท่าเต้น โดยการออกแบบท่าเต้นมักดำเนินควบคู่ไปกับการ สร้างสรรค์เพลงใหม่หรือการดัดแปลงเพลงที่มีอยู่ให้ สอดคล้องกัน การตีความดนตรีอาจแตกต่างกันไปตามมุมมอง ของนักออกแบบท่าเต้น สิ่งสำคัญที่นักออกแบบท่าเต้นต้อง เข้าใจเกี่ยวกับดนตรี คือ การถ่ายทอดอารมณ์และความรู้สึก อย่างลึกซึ้ง พร้อมทั้งใช้จินตนาการในการสร้างสรรค์ท่วงท่า

ลีลาและการเคลื่อนไหวของร่างกาย โดยคำนึงถึงเอกลักษณ์ เฉพาะตัวของแต่ละบทเพลงซึ่งไม่อาจมองข้ามได้ (J. Panomrak, personal communication, August 14, 2024) ทั้งนี้ ผู้วิจัยเล็งเห็นถึงความสำคัญในการสร้างบรรยากาศในการแสดง ให้น่าสนใจ โดยใช้เสียงและดนตรีสร้างอารมณ์และความรู้สึก ในขณะที่ผู้แสดงเคลื่อนไหวร่างกาย การสร้างสรรค์ผลงาน ครั้งนี้ ได้ประสานความร่วมมือกับนักประพันธ์เพลงในการ สร้างสรรค์เสียงและดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดงขึ้นใหม่ เนื่องจากเสียงจะเป็นตัวกระตุ้นในการเคลื่อนไหวร่างกาย และการแสดงลีลานาฏศิลป์ โดยผู้สร้างสรรค์ประพันธ์ บทเพลงขึ้นใหม่จากเสียงซินธิไซเซอร์ (ภาพที่ 5) โดยใช้ กระบวนการดัดแปลงทางดนตรี (music improvisation) ซึ่งใช้ คลื่นเสียงในการปลดปล่อยและผ่อนคลายอารมณ์และ ความรู้สึก เพื่อสร้างสมาธิและช่วยสงบจิตใจให้สอดคล้องกับ ลีลาแห่งการปลดปล่อยและการยอมรับตนเอง

ภาพที่ 5 เสียงและดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดงในการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ ชุด เลอ ซ็องติมีอง (ที่มา : Vittavat Kornmaneeroj)

5. เครื่องแต่งกาย เครื่องแต่งกายเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ช่วยเสริมสร้างภาพลักษณ์และความสมบูรณ์ของการแสดง โดยการออกแบบเครื่องแต่งกายจะขึ้นอยู่กับแนวคิดและวัตถุประสงค์ของผลงาน ทั้งนี้ต้องพิจารณาความสอดคล้องกับเนื้อหาของบทการแสดงและรูปแบบการแสดง รวมถึงคำนึงถึงความปลอดภัยและความสะดวกสบายในการเคลื่อนไหวของนักแสดง เพื่อให้การแสดงดำเนินไปอย่างราบรื่นและมีประสิทธิภาพสูงสุด ดังที่ ลักษณา แสงแดง ได้อธิบายเกี่ยวกับการออกแบบเครื่องแต่งกายไว้ว่า การออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับนาฏศิลป์ ควรพิจารณาคัดเลือกจุดเด่นที่ต้องการสื่อสารในแต่ละองค์ของการแสดงอย่างเหมาะสม เพื่อสนับสนุนการแสดงโดยไม่ให้ความโดดเด่นของเครื่องแต่งกายกลบความสำคัญของท่าทางและเรื่องราวที่ต้องการนำเสนอ นอกจากนี้ การเลือกใช้สีในเครื่องแต่งกายควรสะท้อนความหมายและอารมณ์ของแต่ละองค์ โดยคำนึงถึงความเป็นเอกภาพและความเหมาะสมกับเนื้อหาของการแสดง (L. Saengdaeng, personal communication, August 21, 2024) สำหรับการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ ชุด เลอ ซ็องติมีอง ผู้วิจัยออกแบบเครื่องแต่งกายโดยออกแบบสีเครื่องแต่งกายและรูปแบบที่เรียบง่าย ซึ่งผ่านการเลือกใช้สีและรูปแบบของเครื่องแต่งกายโดยใช้สีเอิร์ธโทน (earth tone) ที่เป็นกลุ่มสีธรรมชาติแทนความหมายของความเรียบง่ายและความเป็นมนุษย์ ทั้งนี้ ผู้สร้างสรรค์ได้คำนึงถึงและให้ความสำคัญกับความสะดวกสบายของเครื่องแต่งกายที่ต้องไม่เป็นอุปสรรคต่อนักแสดงในการแสดงลีลานาฏศิลป์และการเคลื่อนไหวร่างกาย

6. อุปกรณ์ประกอบการแสดง อุปกรณ์ประกอบการแสดงเป็นองค์ประกอบที่ช่วยเสริมสร้างความเข้าใจในการเล่าเรื่องของนักแสดง ไม่ว่าจะเป็นการเพิ่มความน่าสนใจ การสนับสนุนการเล่าเรื่อง หรือการถ่ายทอดอารมณ์และความรู้สึกที่ลึกซึ้ง

ยิ่งขึ้น ทั้งนี้ การใช้อุปกรณ์ประกอบการแสดงในฐานะสัญลักษณ์ ยังเป็นวิธีหนึ่งที่ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการสื่อสารเนื้อหาและสร้างความเข้าใจแก่ผู้ชมได้อย่างลึกซึ้ง ดังที่ ธนาภรณ์ วีระเดช กล่าวว่า การออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการสร้างสรรค์ผลงาน การออกแบบอุปกรณ์การแสดงเป็นสัญลักษณ์ที่ช่วยสื่อสารแนวคิด และส่งเสริมลีลานาฏศิลป์ให้มีความหมายที่ชัดเจนขึ้น สามารถเลือกใช้อุปกรณ์ทางการแสดงได้ใน 2 ลักษณะ คือ อุปกรณ์ที่ให้ความหมายทางการแสดงได้ทั้งทางตรงและทางอ้อม (Weeradech, 2023) ผู้วิจัยจึงคำนึงถึงการใช้อุปกรณ์ประกอบการแสดงในการสื่อสารการแสดง ทั้งทางตรงและทางอ้อม โดยผู้วิจัยเลือกใช้อุปกรณ์งานศิลปะ ได้แก่ ปากกาเคมี สีอะคริลิก และผ้าใบสำหรับงานศิลปะ ในการสร้างสรรค์ผลงานร่วมกับการแสดงลีลานาฏศิลป์และการเคลื่อนไหวร่างกายของนักแสดง เพื่อแสดงให้เห็นถึงความเครียด ความกลัว และความกังวลที่อยู่ภายในของนักแสดงได้ถูกปลดปล่อยออกมาในรูปแบบของการสร้างสรรค์ผลงานทางทัศนศิลป์ ตามแนวคิดการยอมรับตัวเอง แนวคิดความสัมพันธ์ด้านศิลปะ ดนตรีและนาฏศิลป์ แนวคิดนาฏศิลป์สร้างสรรค์ แนวคิดความหลากหลายในงานนาฏศิลป์

7. พื้นที่ในการแสดง การเลือกพื้นที่หรือสถานที่แสดงถือเป็นอีกหนึ่งองค์ประกอบสำคัญในการสร้างสรรค์ผลงานด้านนาฏศิลป์ เพื่อให้นักแสดงสามารถแสดงท่วงท่าลีลานาฏศิลป์และการเคลื่อนไหวร่างกายได้อย่างสะดวก โดยสถานที่ที่เลือกใช้ต้องเหมาะสมกับลักษณะของการแสดง และสนับสนุนองค์ประกอบสร้างสรรค์อื่น ๆ เช่น การออกแบบแสง เสียง และดนตรีประกอบการแสดง ปัจจุบันการแสดงนาฏศิลป์ไม่จำเป็นต้องจำกัดอยู่ในโรงละครเท่านั้น แต่สามารถจัดการแสดงได้ในพื้นที่หลากหลายรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นลักษณะพื้นที่หรือพื้นผิวใด ทำให้การแสดงนาฏศิลป์มีความ

ยืดหยุ่นและเข้าถึงผู้ชมในบริบทที่หลากหลายมากขึ้น สอดคล้องกับ ลักษณะ แสงเงา ที่ได้กล่าวถึงพื้นที่ในการแสดงผลงานทางด้านนาฏศิลป์ไว้ว่า ความเหมาะสมของการออกแบบพื้นที่แสดงให้สอดคล้องไปกับการออกแบบองค์ประกอบในการแสดงด้านนาฏศิลป์อื่น ๆ เพื่อส่งผลให้การแสดงนาฏศิลป์นั้นมีเอกภาพ ทั้งนี้ การจัดแสดงที่มีการใช้พื้นที่แสดงภายนอกโรงละครก็ถือว่าการออกแบบพื้นที่แสดงเช่นกัน โดยขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ในการสร้างสรรค์ผลงานของศิลปิน (Saengdaeng, 2018) ผู้วิจัยจึงเลือกใช้ห้องเนกประสงค์สีขาวที่สามารถปรับแต่งและจัดวางองค์ประกอบทางศิลปะ ดนตรี และนาฏศิลป์ได้อย่างอิสระ เพื่อสนับสนุนต่อการแสดงลีลนาฏศิลป์และการเคลื่อนไหวร่างกายของนักแสดง ตลอดจนมีความสะดวกต่อการกำหนดมุมกล้องและการถ่ายทำทั้งบันทึกภาพและวีดิทัศน์ได้อย่างเหมาะสม

8. แสง แสงเป็นองค์ประกอบสำคัญในการสร้างบรรยากาศและภาพลักษณ์ของการแสดง ช่วยเพิ่มความน่าสนใจและสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างการแสดงกับผู้ชมได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ คุณสมบัติของแสงยังสามารถถ่ายทอดความหมาย อารมณ์ และความรู้สึกของการแสดงได้อย่างลึกซึ้ง ช่วยเสริมให้การแสดงสมบูรณ์และมีพลังมากยิ่งขึ้น ดังที่ มนทรา มะโนรินทร์ อธิบายเกี่ยวกับการจัดแสงในงานนาฏศิลป์ไว้ว่า การจัดแสงสำหรับงานนาฏศิลป์มีความหลากหลายทั้งในด้านประเภทของแสงและการจัดวางในพื้นที่ของการแสดง เพื่อเน้นการเคลื่อนไหวของนักแสดงและแยกแยะจากสภาพแวดล้อมโดยรอบ เพื่อสร้างความแปลกใหม่และสอดคล้องกับรูปแบบและบทบาทการแสดงที่กำหนด (M. Manorin, personal communication, August 21, 2024) ดังนั้น การสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ชุดนี้ ผู้วิจัยจึงออกแบบแสงโดยเลือกใช้แสงสีขาว สีน้ำเงิน สีแดง สีเขียวและสีม่วง ที่ช่วยสื่ออารมณ์และความรู้สึกให้เหมาะสมกับการแสดง โดยคำนึงถึงความสอดคล้องกับเนื้อหาและบทบาทการแสดงในแต่ละช่วงการแสดง

ส่วนที่ 2 แนวคิดในการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ ชุด เลอ ซ้องติ่มมิ่ง มีรายละเอียดดังนี้

1. แนวคิดการยอมรับตัวเอง การยอมรับตัวเองเป็นองค์ประกอบสำคัญของความเป็นอยู่ทางจิตใจที่ดี ซึ่งหมายถึงความสามารถของบุคคลในการตระหนักและยอมรับทั้งจุดแข็งและข้อจำกัดของตนเอง โดยไม่วิจารณ์ตัวเองอย่างรุนแรง แนวคิดนี้ได้พัฒนาขึ้นจากกรอบทฤษฎีทางจิตวิทยาต่าง ๆ

ซึ่งกิลเบิร์ต อธิบายว่า การยอมรับตัวเองมุ่งเน้นบทบาทของความเมตตาต่อตนเองในการปลุกฝังการยอมรับตัวเอง โดยเฉพาะสำหรับผู้ที่มีความรู้สึกละอายใจหรือวิพากษ์วิจารณ์ตัวเองในระดับสูง (Gilbert, 2010) สรุปได้ว่าการยอมรับตัวเองเป็นแนวคิดเชิงหลายมิติที่มีรากฐานมาจากทฤษฎีจิตวิทยาความคิด และจิตวิทยาเชิงบวก บทบาทของการยอมรับตัวเองในการเสริมสร้างความยืดหยุ่นทางจิตใจ สุขภาวะทางอารมณ์ และความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความสำคัญในกระบวนการบำบัดและการพัฒนาตนเอง ซึ่งการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ ชุด เลอ ซ้องติ่มมิ่ง นี้ ได้แนวคิดการยอมรับตนเองเป็นแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ เพื่อนำเสนอถึงการปลดปล่อยอารมณ์ ความรู้สึกและการยอมรับตัวเองผ่านลีลนาฏศิลป์และการเคลื่อนไหวร่างกาย ประกอบกับการสร้างสรรค์งานศิลปะ โดยผ่านการสร้างสรรค์ผลงานในรูปแบบนาฏศิลป์ร่วมสมัย

2. แนวคิดความสัมพันธ์ด้านศิลปะ ดนตรีและนาฏศิลป์ การสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ เป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบหลากหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการผสมผสานระหว่างศิลปะ ดนตรี ลีลนาฏศิลป์และการเคลื่อนไหวร่างกาย เมื่อประสานลีลนาฏศิลป์และการเคลื่อนไหวร่างกายเข้ากับเสียงร้องหรือดนตรี สามารถเพิ่มพูนความหมายและประสิทธิภาพในการสื่อสารผลงานได้อย่างลึกซึ้ง รวมไปถึงการจัดวางองค์ประกอบและการออกแบบลีลนาฏศิลป์ก็ปรากฏการใช้ทฤษฎีทางทัศนศิลป์ในทุกผลงานนาฏศิลป์อีกด้วย อีกทั้งยังสามารถเลือกใช้องค์ประกอบที่สอดคล้องกับแนวคิดและวัตถุประสงค์ของผลงานได้ตามความเหมาะสม (K. Phasurichandaeng, personal communication, September 15, 2024) ทั้งนี้ การพิจารณาแนวคิดความสัมพันธ์ด้านศิลปะ ดนตรีและนาฏศิลป์ หรือทฤษฎีทางศิลปกรรมศาสตร์นั้นช่วยสนับสนุนและเสริมสร้างเนื้อหาของผลงานให้มีความสมบูรณ์แบบซึ่งทฤษฎีทั้งสามด้านนี้มีบทบาทสำคัญในการสร้างสร้างภาพรวมที่สมบูรณ์และส่งเสริมการแสดงผลออก การนำแนวคิดและทฤษฎีเหล่านี้มาปรับใช้กับผลงานช่วยให้การสร้างสรรค์มีความสอดคล้องกับโครงสร้างหรือรูปแบบการแสดงได้อย่างเหมาะสมและครบถ้วนมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้ การสร้างสรรค์นาฏศิลป์ชุด เลอ ซ้องติ่มมิ่ง ได้ใช้แนวคิดความสัมพันธ์ด้านศิลปะ ดนตรีและนาฏศิลป์ ดังจะเห็นได้จากทุกองค์ประกอบในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ ได้แก่ รูปแบบการแสดง

นักแสดง ลีลานาฏศิลป์ เสียงและดนตรีที่ใช้ในการแสดง เครื่องแต่งกาย อุปกรณ์ประกอบการแสดง พื้นที่ในการแสดง และแสง เพื่อนำการยอมรับตนเองผ่านการปลดปล่อยอารมณ์ความรู้สึกผ่านลีลานาฏศิลป์และการเคลื่อนไหวร่างกาย ประกอบกับการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ

3. แนวคิดนาฏศิลป์สร้างสรรค์ นาฏศิลป์สร้างสรรค์ คือ การแสดงออกทางการเคลื่อนไหวร่างกายที่ทำท่ายกอบเดิม ๆ ผ่านการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์รูปแบบใหม่ที่ไม่เคยมีมาก่อน โดยเน้นความคิดริเริ่มและความเป็นเอกลักษณ์ของศิลปิน โดยผ่านการตีความและพัฒนาแนวคิดให้เกิดรูปแบบการแสดงใหม่ ๆ ผ่านการทดลองและผสมผสานองค์ประกอบทางศิลปะต่าง ๆ ตลอดจนผ่านการทดลองและผสมผสานองค์ประกอบต่าง ๆ อย่างอิสระ เพื่อสร้างสรรค์ผลงานใหม่ที่แตกต่างและน่าสนใจ สอดคล้องกับ ฐานันท์ สังสิทธิวงศ์ ได้ให้ความหมายไว้ว่า นาฏศิลป์สร้างสรรค์ คือ การสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์โดยผ่านกระบวนการทางความคิด การบูรณาการศาสตร์และศิลป์แขนงต่าง ๆ ประกอบกับการพัฒนาองค์ประกอบทางด้านนาฏศิลป์ให้เกิดสิ่งใหม่ เกิดความแตกต่าง และเกิดเป็นผลงานที่มีลักษณะเฉพาะ โดยไร้ซึ่งกรอบกำหนดหรือใการยึดติดใด ๆ ซึ่งในปัจจุบัน มนุษย์ใช้ประโยชน์จากนาฏศิลป์ในหลายด้าน จึงทำให้ศิลปินผู้สร้างสรรค์ผลงานเกิดขึ้นมากมาย และส่งผลให้ปรากฏผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์อย่างแพร่หลายจำนวนมากยิ่งขึ้น (Sungsitvong, 2015) สำหรับการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ ชุด เลอ ซ็องติมีอง นี้ ผู้วิจัยให้ความสำคัญกับแนวคิดนาฏศิลป์สร้างสรรค์ โดยใช้ความคิดสร้างสรรค์ในการผสมผสานการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านศิลปกรรมศาสตร์ต่าง ๆ อาทิ ศิลปะ ดนตรีและนาฏศิลป์ไว้ในผลงาน รวมไปถึงการแสดงอารมณ์และความรู้สึก เพื่อสื่อสารการแสดงกับผู้ชมได้เข้าถึงวัตถุประสงค์การสร้างสรรค์ผลงาน

4. แนวคิดความหลากหลายในงานนาฏศิลป์ ความหลากหลายเป็นคุณลักษณะที่พบเห็นได้ในผลงานทางศิลปกรรมศาสตร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผลงานด้านนาฏศิลป์ ความหลากหลายมักถูกนำมาใช้เพื่อเสริมสร้างความหมายในผลงาน ทำให้รูปแบบการนำเสนอมีความน่าสนใจ ตลอดจนยังช่วยในการถ่ายทอดหรือสื่อสารอารมณ์และความรู้สึกได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่ง นราพงษ์ จรัสศรี ได้อธิบายเกี่ยวกับความหลากหลายในงานนาฏศิลป์ไว้ว่า การออกแบบและสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์โดยใช้แนวคิดความหลากหลายต้องคำนึงถึงการใช้ความหลากหลายอย่างมีประโยชน์และ

เหมาะสม เพื่อให้ผลงานนาฏศิลป์มีเอกลักษณ์และน่าสนใจ อีกทั้งควรระมัดระวังในการใช้ความหลากหลายมากเกินไป เพื่อไม่ให้สูญเสียคุณค่าและยังคงรักษาคุณภาพของผลงานไว้ได้ (N. Charassri, personal communication, June 1, 2024) สำหรับการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ชุดนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แนวคิดความหลากหลายในงานนาฏศิลป์ ดังปรากฏในรูปแบบการแสดง ลีลานาฏศิลป์ อุปกรณ์ประกอบการแสดงและแสง โดยผู้วิจัยได้ให้ความสำคัญกับการนำเสนอภาพองค์รวมที่แสดงให้เห็นถึงการปลดปล่อยอารมณ์และการยอมรับตนเอง ตลอดจนการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ที่ผสมผสานการสร้างสรรค์ดนตรีและศิลปะในเวลาเดียวกัน

5. แนวคิดนาฏศิลป์เพื่อสังคม นาฏศิลป์เป็นสื่อที่สามารถใช้ในการสื่อสารหรือสะท้อนสภาพสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ยังมีประโยชน์ในการใช้เป็นเครื่องมือในการจรรโลงใจและส่งเสริมสังคม การสะท้อนสังคมผ่านการสร้างสรรค์นาฏศิลป์สามารถนำเสนอความคิดเห็น ประเด็นหรือปัญหาต่าง ๆ ของสังคมตามแนวคิดและแรงบันดาลใจของศิลปิน ดังที่ ดาริณี ชำนาญหมอ ได้กล่าวไว้ว่า บทบาทของนาฏศิลป์สามารถสะท้อนให้เห็นถึงความเป็นไปของสภาพสังคมตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ดังนั้น ในฐานะผู้สร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์จึงควรสร้างสรรค์การแสดงที่สามารถสื่อสารมุมมองหรือแง่คิดที่เป็นประโยชน์แก่สังคม โดยนำเสนอมุมมองความคิดที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงแก่คนในสังคมได้ ซึ่งถือเป็นการสร้างคุณค่าให้ผลงานนาฏศิลป์มีบทบาทรับใช้สังคม (Chamnanmor, 2014) ดังนั้น ผู้วิจัยได้ใช้แนวคิดนาฏศิลป์เพื่อสังคมในการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ชุดนี้ ผ่านการยอมรับและปล่อยวางความคิด อารมณ์จากกระบวนการปลดปล่อยมีผลกระทบที่ดีต่อสุขภาพจิตและพลังชีวิต เพื่อช่วยให้สามารถปลดปล่อยอารมณ์ที่สร้างความสงบและเสริมสร้างจิตใจโดยใช้ความคิดสร้างสรรค์เพื่อแสดงอารมณ์และความรู้สึกออกมาผ่านผลงานทางด้านนาฏศิลป์และศิลปะตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

การสรุปและอภิปรายผลการวิจัย ผู้วิจัยขอนำเสนอโดยแบ่งออกเป็น 2 หัวข้อ ดังนี้

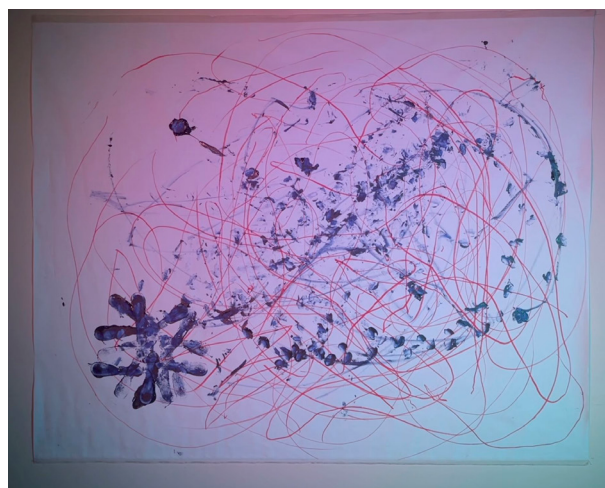
1. รูปแบบและแนวคิดในการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ชุด เลอ ซ็องติมีอง

ผู้วิจัยสรุปอัตลักษณ์ของผลงานสร้างสรรค์ และขั้นตอนการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ พบว่า การสร้างสรรค์นาฏศิลป์

ชุด เลอ ซ็องตีมีอง มีกระบวนการและการบูรณาการแนวคิดที่ใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ ผ่านการออกแบบและสร้างสรรค์ตามองค์ประกอบในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ทั้ง 8 ประการ ได้แก่ 1) รูปแบบการแสดง นำเสนอการแสดงเด่นเดี่ยวที่แสดงให้เห็นถึงการยอมรับและการรักตัวเอง เพื่อช่วยปลดปล่อยภาวะทางอารมณ์ ความหวั่นวิตกที่สะสมจนก่อให้เกิดความเครียด 2) นักแสดง เป็นผู้ที่มีความทักษะทางด้านการเต้นบัลเลต์และนาฏศิลป์ร่วมสมัย 3) ลีลานาฏศิลป์ ผู้วิจัยกำกับและออกแบบลีลานาฏศิลป์ โดยใช้ทักษะการเต้นบัลเลต์บนปลายเท้าและการเคลื่อนไหวร่างกายแบบต้นสดตามแนวคิดนาฏศิลป์ร่วมสมัย 4) เสียงและดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดง ผู้วิจัยได้ใช้แนวคิดความสัมพันธ์ด้านศิลปะ ดนตรีและนาฏศิลป์ในการสร้างสรรค์และเรียบเรียงเพลงขึ้นใหม่จากคลื่นเสียงขั้นคริสตัล 5) เครื่องแต่งกาย ผู้วิจัยได้สวมใส่เครื่องแต่งกายในชีวิตประจำวัน โดยคำนึงถึงความเรียบง่ายและความเป็นมนุษย์ ตลอดจนความสะดวกสบายของเครื่องแต่งกายที่ไม่เป็นอุปสรรคต่อการแสดงลีลานาฏศิลป์และการเคลื่อนไหวร่างกาย 6) อุปกรณ์ประกอบการแสดง ผู้วิจัยเลือกใช้อุปกรณ์งานศิลปะ ได้แก่ ปากกาเคมี สีอะคริลิก และผ้าใบสำหรับงานศิลปะในการสร้างสรรค์ผลงานร่วมกับการแสดงลีลานาฏศิลป์และการเคลื่อนไหวร่างกายของนักแสดง เพื่อแสดงให้เห็นถึงความเครียด ความกลัว และความกังวลที่อยู่ภายในของนักแสดงได้ถูกปลดปล่อยออกมาในรูปแบบของการ

สร้างสรรค์ผลงานทางศิลปะ ทั้งนี้ ผู้วิจัยคำนึงถึงการใช้อุปกรณ์ประกอบการแสดงในการสื่อสารการแสดงทั้งทางตรงและทางอ้อมเป็นสำคัญ 7) พื้นที่ในการแสดง ผู้วิจัยเลือกใช้ห้องอเนกประสงค์สีขาว ซึ่งสามารถปรับแต่งและจัดวางองค์ประกอบทางศิลปะ ดนตรี และนาฏศิลป์ได้อย่างอิสระ และ 8) แสง ผู้วิจัยเลือกใช้สีของแสงที่สามารถสื่ออารมณ์และความรู้สึกให้เหมาะสมกับการแสดง โดยคำนึงถึงความสะดวกคล่องกับเนื้อหาและบทการแสดงในแต่ละช่วงการแสดง

นอกจากนี้ การสร้างสรรค์นาฏศิลป์ชุดนี้ยังช่วยสื่อสารแนวคิดและอารมณ์ของผู้แสดงไปยังผู้ชมได้โดยตรง เกิดการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ซึ่งนำไปสู่การตระหนักรู้และยอมรับตนเอง กระบวนการสร้างสรรค์นี้จึงเป็นทั้งการพัฒนาารูปแบบนาฏศิลป์ใหม่และเป็นต้นแบบในการเชื่อมโยงศิลปะเข้ากับชุมชนในทุก ๆ พื้นที่ เพื่อส่งเสริมด้านจิตใจผ่านผลงานทางด้านศิลปะ โดยผู้วิจัยได้ออกแบบและสร้างสรรค์องค์ประกอบในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ผ่านกระบวนการบูรณาการต่าง ๆ ผ่านรูปแบบการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์รูปแบบใหม่ที่เกิดจากการปลดปล่อยอารมณ์และความรู้สึกของผู้แสดงในขณะที่กำลังแสดงอย่างอิสระ ซึ่งองค์ความรู้ที่ได้จากการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์นี้ กล่าวคือการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์สามารถเกิดจากความสัมพันธ์ด้านศิลปะ ดนตรีและนาฏศิลป์ โดยการกระตุ้นการเปลี่ยนแปลงที่เกิดจากจินตนาการ หรือแรงจูงใจในการวาดภาพ เล่นดนตรีและการเคลื่อนไหวร่างกายได้ ดังภาพที่ 6

ภาพที่ 6 ผลงานศิลปะที่ได้จากการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ ชุด เลอ ซ็องตีมีอง (ที่มา : Vittavat Kornmaneeeraj)

2. การบูรณาการแนวคิดในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์

การบูรณาการแนวคิดเป็นการนำเอาองค์ความรู้จากหลากหลายสาขาวิชา หรือแม้แต่ประสบการณ์ชีวิตส่วนตัว มาผสมผสานเข้ากับกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ทำให้ผลงานมีความหมายที่ลึกซึ้งและหลากหลายมิติมากยิ่งขึ้น ไม่จำกัดอยู่เพียงแค่การแสดงออกทางกายภาพเท่านั้น หากแต่ยังรวมถึงการสื่อสารความคิด ความรู้สึก และแนวคิดทางสังคมอีกด้วย ทั้งนี้ ความสำคัญของการบูรณาการแนวคิดสามารถสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ที่เป็นเอกลักษณ์ โดยการนำเอาแนวคิดต่าง ๆ มาผสมผสาน จะทำให้ผลงานมีความโดดเด่นและเป็นเอกลักษณ์ อีกทั้งยังเป็นการขยายขอบเขตของการแสดง การบูรณาการแนวคิด ทำให้การแสดงไม่จำกัดอยู่เพียงรูปแบบเดิม ๆ หากแต่ผู้สร้างสรรค์ผลงานยังสามารถค้นพบการนำเสนอผลงานทางด้านนาฏศิลป์ที่หลากหลายและสร้างสรรค์มากขึ้น รวมไปถึงการสื่อสารความหมายที่ลึกซึ้งและกระตุ้นให้ผู้ชมเกิดความคิดและจินตนาการในการตีความหมายผลงานได้อย่างหลากหลาย

นอกจากนี้ การบูรณาการแนวคิดต่าง ๆ นักออกแบบ ผู้สร้างสรรค์ หรือศิลปินจะต้องมีความเข้าใจและความสามารถในการออกแบบและตัดสินใจในองค์ประกอบของการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์อย่างมีเหตุผล โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ ในบางครั้งผู้สร้างสรรค์ผลงานอาจใช้ไม่ครบทุกองค์ประกอบ เนื่องจากการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์จะต้องคำนึงถึงความเหมาะสม ปัจจัยทางด้านกายภาพ และแก่นของเรื่องเป็นสำคัญ ซึ่งในบางองค์ประกอบในการสร้างสรรค์ผลงานอาจไม่จำเป็น หรือสามารถละเว้นได้ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ รสนิยม ประสบการณ์ของผู้สร้างสรรค์ผลงาน อย่างไรก็ตาม การบูรณาการแนวคิดในการพัฒนาและสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์เป็นสิ่งที่ผู้สร้างสรรค์ผลงานต้องฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ ควบคู่ไปกับการเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ตลอดเวลา ทั้งนี้ ผู้สร้างสรรค์ผลงานต้องพัฒนาตนเองให้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงของโลกอยู่เสมอ เพื่อสร้างผลงาน แรงบันดาลใจ และตอบสนองต่อความต้องการของผู้ชม นอกจากนี้ ผลงานที่สร้างสรรค์ขึ้นยังสามารถถ่ายทอดความรู้ ความเข้าใจ และคุณค่าที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม ผ่านกระบวนการสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์อีกด้วย

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำงานวิจัยไปใช้

งานวิจัยเรื่อง การสร้างสรรค์นาฏศิลป์ ชุด เลอ ซ็องตีมีอง เป็นประโยชน์ต่อการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ โดยผู้ที่สนใจเกี่ยวกับการบูรณาการแนวคิดในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์และศิลปะการแสดง สามารถนำเอา รูปแบบและแนวคิดที่ผู้วิจัยศึกษาไปต่อยอดองค์ความรู้ และสร้างสรรค์งานทางด้านนาฏศิลป์สร้างสรรค์ของตนเองได้

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรขยายกลุ่มผู้ให้ข้อมูลให้ครอบคลุมศิลปินหลากหลายแขนงและกลุ่มผู้ชม เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกและหลากหลายมากยิ่งขึ้น
2. ควรนำแนวทางการสร้างสรรค์ที่ศึกษามาทดลองใช้จริงกับกลุ่มเป้าหมาย เพื่อประเมินผลสัมฤทธิ์ทั้งด้านศิลปะและผลทางจิตใจอย่างเป็นระบบ
3. ควรศึกษาการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ร่วมกับนาฏศิลป์สร้างสรรค์ เพื่อขยายรูปแบบและศักยภาพของผลงานในอนาคต

References

- Chamnanmor, D. (2002). Arts of design and choreography (ศิลปะแห่งการออกแบบและท่ากับลีลา). In P. Supasetsiri, P. Sonthornpipit, S. Kanso, A. Visavateeranon, & P. Boonpha (Eds.), **Dance, Thai dance and western dance** (ระบำ รำ เต้น) (pp. 59–72). Idea Square.
- Chamnanmor, D. (2014). **The dance creation to stop violence on women** (การสร้างสรรค์นาฏศิลป์เพื่อผู้หญิงกับการยุติความรุนแรง) [Doctoral dissertation, Chulalongkorn University]. Chula Digital Collections. <https://digital.car.chula.ac.th/chulaetd/72693/>
- Decha-ananwong, P. (2012). **Self-acceptance of sexual orientation in Gay men: A consensual qualitative research** (การยอมรับตนเองด้านความโน้มเอียงทางเพศของชายรักชาย : การวิจัยเชิงคุณภาพแบบทีมผู้วิจัยเห็นชอบร่วมกัน) [Master's thesis, Chulalongkorn University]. Chula Digital Collections. <https://digital.car.chula.ac.th/chulaetd/52396/>

- Gilbert, P. (2010). **Compassion focused therapy: Distinctive features**. Routledge.
- Johnson, D. W. (1993). **Reaching out: Interpersonal effectiveness and self-actualization** (5th ed.). Allyn and Bacon.
- Kosonhemmanee, C. (2013). **The forms and concept in creating Thai contemporary dance of Naraphong Charassri** (รูปแบบและแนวความคิดในการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ไทยร่วมสมัยของ นราพงษ์จรัสศรี) [Doctoral dissertation, Chulalongkorn University]. Chula Digital Collections. <https://digital.car.chula.ac.th/chulaetd/72639/>
- Saengdaeng, L. (2018). **The creation of a dance reflecting ethics in dance research** (การสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์) [Doctoral dissertation, Chulalongkorn University]. Chula Digital Collections. <https://digital.car.chula.ac.th/chulaetd/3492/>
- Sungsitvong, T. (2015). **The creation of Thai contemporary musical: The pioneer of contemporary dance artist in Thailand** (การสร้างสรรค์ละครเพลงร่วมสมัย เรื่องศิลปินผู้บุกเบิกนาฏศิลป์ร่วมสมัยในประเทศไทย) [Doctoral dissertation, Chulalongkorn University]. Chula Digital Collections. <https://digital.car.chula.ac.th/chulaetd/72744/>
- Wanna, O. (2023). **Dance creativity reflecting tricks in performing arts** (การสร้างสรรค์นาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงกลวงในผลงานทางด้านศิลปะการแสดง) [Doctoral dissertation, Chulalongkorn University]. Chula Digital Collections. <https://digital.car.chula.ac.th/chulaetd/12423/>
- Weeradech, T. (2023). **The creation of a dance from human neglect of global environmental problems** (การสร้างสรรค์นาฏศิลป์จากความเพิกเฉยของมนุษย์ต่อปัญหาสภาวะแวดล้อมโลก) [Doctoral dissertation, Chulalongkorn University]. Chula Digital Collections. <https://digital.car.chula.ac.th/chulaetd/12408/>